

LEIF DAVIDSEN

DEN OKÄNDA HUSTRUN

LEIF DAVIDSEN

DEN OKÄNDA HUSTRUN

 SAGA
EGMONT

Leif Davidsen

Den okända hustrun

Översättning av Mona Eriksson

SAGA Egmont

Den okända hustrun
är översatt från danska av Mona Eriksson efter
Den ukendte hustru
Copyright © 2007, 2020 Leif Davidsen och SAGA Egmont
All rights reserved
ISBN: 9788726684377

1. E-boksutgåva, 2020
Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än
personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt
med författaren.

La place Rouge était vide
Devant moi marchait Nathalie
Il avait un joli nom, mon guide
Nathalie

Elle parlait en phrases sobres
De la révolution d'octobre
Je pensais déjà
Qu'après le tombeau de Lénine
On irait au café Pouchkine
Boire un chocolat

Que ma vie me semble vide
Mais je sais qu'un jour à Paris
C' est moi qui lui servirai de guide
Nathalie, Nathalie

Ur sången "Nathalie"
Text: Pierre Delanoë
Musik: Gilbert Bécaud

1

NÄSTAN ALLA BÄR livet igenom på hemligheter som de inte avslöjar ens för sina närmaste. Det kanske är någonting mycket trivialt och vardagligt, men är inte våra liv ganska vardagliga? Vi minns kanske livet som en film full av höjdpunkter, men när det är dags att göra bokslut inser vi att det till största delen har bestått av vardagar. Jag tyckte om vardagar och uppfattade inte mig själv som särskilt djupsinnig, mystisk eller hemlighetsfull. Man ser nog inte på sig själv på samma sätt som omgivningen ser på en. När jag studerade försökte jag hålla mig till det som var gripbart, som affärsman till det konkreta som kunde sättas på pränt och bevisas rent vetenskapligt, medan jag lämnade det själsliga åt psykologer, präster och impulsiva konstnärer. Det var alltid enklare att förhandla om saker och ting och skriva ett kontrakt där alla var eniga om texten, också om det finstilt. Min längtan efter trygghet, borgerlighet och planering var kanske en reaktion på min pappas kaotiska liv. Men livet har inget facit. Livets ekvation går sällan ut, det fick jag minsann lära mig av det som hände.

Min hustru hade många okända erfarenheter från de hemlighetsfulla och mystiska länder som hade fostrat henne, och som hon förgäves försökte glömma. Jag inbillade mig inte att jag kände till hennes innersta tankar, men efter tio års äktenskap trodde jag att jag hade lärt känna henne, så långt man nu kan känna en annan människa. Så jag borde kanske inte ha blivit överraskad, men det blev jag, när hon en tidig apilmorgon lade en

färgglad broschyr på köksbordet. Då såg jag för första gången det vita fartyget Rossiya, som oskyldigt och inbjudande låg i solskenet på en bred flod som flöt fram genom frodiga, gröna ängar.

”Den där båten skulle jag vilja ta en tur med”, sa min Nathalie, och redan där vid köksbordet påbörjades den ödesdigra resa som skulle förändra våra liv för alltid, även om förändringsprocessen hade startat för längesedan utan att jag hade haft en aning om det.

Kommer jag verkligen ihåg den där morgonen, eller är mitt minne så färgat av det som sedan hände att jag inte kan lita på det jag säger? Är inte ord lika bedrägliga och vaga som känslorna de försöker beskriva? Jag kommer förstås ihåg vad det var för väder, men det är ju min hobby, så det räknas inte. Vädret är en storhet som kan mätas och beskrivas med matematiska termer, men det går inte med människor. Det var en kall morgon, sex grader, tunga cumulusmoln och regn, precis som jag hade förutspått, och en frisk till hård sydvästlig vind som fick grenarna på linden ute på gården att röra sig nästan farligt häftigt.

Bara det att hon ville ut och resa förvånade mig. Att hon ville resa till Ryssland förvånade mig ännu mer. Det hade tagit många år för henne att lägga det landet bakom sig. Det hade gått så långt att hon inte talade eller läste sitt modersmål om det inte var för arbetets skull. Hon talade danska nästan helt utan brytning och det var svårt att höra att det inte var hennes modersmål. Hon hade aldrig uttryckt någon önskan att resa. Hon var hemkär och mer dansk än de flesta infödda danskar, och semestrarna tillbringade vi alltid i stugan på Møn som jag delade med min pappa, som sällan var där. Hon älskade vår anonyma storstadslägenhet med sin kringbyggda gård och alla okända grannar. Där var hon en i mängden och fick den ro och trygghet hon behövde.

Jag delade hennes önskan att stanna hemma på semestern. För jobbet var jag alldeles för ofta tvungen att sätta mig i ett flygplan. Jag var på resande fot ungefär 150 dagar om året och det kändes som om flygplansfåtöljerna i business class var mer hemma för mig än min egen soffa. Jag flög mellan USA, Kanada, Storbritannien, Japan och Sydafrika. Jag var en av globaliseringens moderna nomader som åkte till San Francisco för ett möte eller för att delta i ett symposium, innan jag åter satte mig i en flygplansfåtölj för att åka tillbaka till Europa. Sexton timmars flygresor för ett möte på fyra timmar eller för att säga några ord på en konferens. Jag var en stadig gäst i den moderna världens storstäder, men såg aldrig någonting annat än flygplatser, de stora hotellens anonyma och effektiva konferenssalar och praktiska och bekväma rum. Trots e-post och fax var det fortfarande viktigt med personliga kontakter när det mer finstilt i kontrakten krävde ögonkontakt och diskussioner om nyanser. Jag var en modern resenär, men ingen turist. Jag tillbringade hundratals timmar på flygplan, men jag hade under de senaste tio åren sett färre av världens sevärdheter än en vanlig charterturist.

Men det spelade ingen roll. Det var i vardagen därhemma som jag kopplade av och laddade batterierna. Och jag var lycklig och kände mig privilegierad för att Nathalie tyckte detsamma. Danmark var hennes hamn, det var där hon hade fått tak över huvudet och ett nytt medborgarskap, och där hade hon lyckats förtränga de för mig okända mardrömmarna ner till djupet av sitt medvetande och plåstrat om de sår som hon ansåg att Ryssland hade givit henne.

Så jag blev överraskad den där aprilmorgonen hemma i vårt kök. Min resväska var packad. Först skulle jag till kontoret och sedan skulle jag åka till Nice på ett par dagar, och hon skulle tolka i rådhusrätten på förmiddagen och

sedan jobba i guldsmedsverkstaden som hon delade med sin väninna och kompanjon Lisa. Vi hade ätit frukost tillsammans och satt som vanligt och småpratade och läste tidningen när hon lade bilden av fartyget framför mig och kom med sitt häpnadsväckande uttalande.

Jag tittade på broschyren, som var på engelska. På det vita, smäckra kryssningsfartyget stod namnet "Rossiya", och på bilden stävade hon fram på en blå flod med inbjudande gröna stränder. I broschyren fanns också bilder av hytterna, ett par ståtliga ryska kvinnor i folkdräkter, en kapten som såg pålitlig ut och stod vid rodret och styrde fartyget längs Volga. Ett "flytande hotell", stod det. Det lät både inbjudande och avkopplande. Jag läste vidare i texten. Ombord på fartyget fanns två barer, restaurang, bibliotek, teverum och man utlovade en avkopplande resa under professionell ledning längs de stora, mystiska ryska floderna mellan Moskva och Sankt Petersburg.

Jag drack lite kaffe och sa, innan jag bet i smörgåsen:

"Det låter ju lockande, Nathalie. Men varför? Och varför just dit?"

Hon såg på mig. Hennes ögon var mörkt bruna, nästan svarta som hennes lockiga hår, som var uppsatt med hårspännen. Hon skulle tolka i rådhusrätten och var klädd i en mörk kjol, vit blus och något slags väst. Enkelt och elegant, men det spelade ingen roll vad hon hade på sig, kläderna kunde ändå inte dölja den sensualitet som hon alltid utstrålade och som hade fått mig att dras till henne som en geting till en syltburk första gången vi träffades.

"Jag tror att vi skulle må bra av det. Åtminstone jag", svarade hon.

"Är det något fel på oss?"

Hon log. Tänderna var vita men lite ojämna. Det hade kostat både pengar och smärta att snygga till dem när hon kom till Danmark. Hon liknade inte den gängse bilden av en

rysk kvinna. Hon var mörk och hade olivfärgad hy som stod vackert mot hennes svarta hår. Hon var både europé och asiat. De mer synliga generna kom från hennes ryska mor, men man anade hennes japanska pappa i de lite sneda ögonen, den gulaktiga hyn, det mörka håret och den slanka kroppen. Hon hade lyckligtvis slutat med de tjocka lager smink som hon, liksom många andra ryska kvinnor, hade haft på sig när jag träffade henne. Jag vet inte varför det kommunistiska systemet hade skapat ett behov av överdriven användning av rouge, men så var det i alla fall. Hon hade något höga kindknotor, men många trodde att hon var italienska eller spanjorska. Det var som om hon hade söderns sol och starka dofter i sitt ansikte och sin smidiga kropp. Jag blev förälskad i henne första gången jag såg henne, och kärleken till henne gav mening åt mitt liv utanför arbetet.

Det är inget fel på oss, dumbom", sa hon. "Men det skulle vara bra för mig. Jag har tänkt på det länge. Det skulle kunna vara en present till oss själva, från oss själva. Ett slags tennbröllopsgåva."

"Hur kom du att tänka på en flodtur i Ryssland?"

Hon skakade på huvudet som för att få ordning på tankarna.

"Jag vet inte. Jo, det vet jag förresten. Jag såg en pytteliten annons i tidningen om en kryssning på Volga. Sedan tänkte jag inte mer på saken, men annonsen hade tydligen fastnat i huvudet på mig, för en natt drömde jag om ett vitt fartyg och jag kom till och med ihåg telefonnumret. Visst är det konstigt? Jag kom ihåg det fast jag bara hade sett det en enda gång. Jag ringde till resebyrån och sedan fick jag den här ..."

När hon blev ivrig använde hon händerna som om hon tolkade åt en hörselskadad människa. Hon hade vackra, talande händer och det gjorde ingenting att det oftast satt

metallrester på dem. Det hörde till och det gjorde henne till den hon var.

Hon lade sin tunna hand med den smala vigselringen ovanpå fartyget i broschyren och såg mig i ögonen. Såg jag någonting den morgonen? Eller är det bara en efterkonstruktion att jag såg en bön och rädsla och osäkerhet i Nathalies blick?

"Jag trodde att du hade lagt det där landet bakom dig?"

"Jag kommer därifrån."

"Just därför. Det har väl aldrig gjort dig annat än ont."

"Ibland måste man söka upp ondskan och se den i ögonen för att få lugn och ro. Annars slutar den aldrig att dyka upp på nätterna som mardrömmar."

"Är du säker på att det inte är någonting som är galet?" frågade jag och lade min hand ovanpå hennes.

"Ja, min älskling. Det är jag säker på", sa hon och lät nästan lite irriterad.

"Om du verkligen vill det ..." sa jag.

Jag förstod mig inte på henne, men jag tänkte att vi kunde prata om det senare. Jag måste ge mig iväg. I tankarna befann jag mig redan på eftermiddagens möte. Men jag brukade göra som hon ville. Hon var sällan besvärlig eller ställde för stora krav.

"Det tror jag att jag vill."

"Då gör vi det förstås."

"Du är en bra man, Marcus. En bra människa."

Hon sa det så rättframt och allvarligt att jag minns det än i dag.

"Då är jag alltså inte bättre, och nu måste jag sticka", sa jag lite ironiskt, vilket är typiskt för min generation när vi tycker att det börjar bli för känslösamt. Det är en del av den danskhet som utlänningar har svårast att förstå sig på, för att inte tala om att använda, men också en sida av det

nya fosterlandet som Nathalie hade lärt sig att bemästra förvånansvärt snabbt.

"Hur dags går ditt plan?"

"Vid elvatiden. Jag kommer hem på torsdag eftermiddag."

"Det är bra. Du har väl inte glömt att Camilla och Nikolaj kommer på middag då?"

"Nej, det har jag inte."

Jag reste mig och tog dokumentportföljen och min bärbara dator. Mina vapen i den internationella affärsvärld där jag numera utkämpade mina strider.

"Har vi förresten råd med det?" sa jag sedan.

"Ja, det har vi. Vi har massor av råd. Det är bara du som är en riktig snålpelle."

"Det heter Petter. Snålpetter, inte Pelle."

"Du ska inte lära mig danska. Det kan heta båda delarna. Jag kan också säga snålmarcus om jag vill."

"Okej. Jag ger upp", sa jag och skrattade.

Hon skrattade också och sa:

"Jag sålde förresten två av mina halskedjor i går. De dyra av guld. Så vi har faktiskt råd."

"Okej. Ta reda på lite mer så pratar vi om det när jag kommer hem."

Jag böjde mig ner och kysste henne på munnen och hon smekte mig över kinden som om jag var ett litet barn.

"Var rädd om dig, Marcus. Jag älskar dig."

Det var först när jag satt på planet till Nice som jag började fundera över vårt samtal. Om det var någonting i mitt sätt som verkligen irriterade Nathalie så var det min förmåga att koppla bort privatlivet så fort jag kom till jobbet. Men för mig hade arbetet alltid varit livets mening. Jag var ambitiös och disciplinerad och tyckte om att arbeta. Hur skulle jag annars fördriva tiden? Dessutom var jag en rationell person och ansåg att det inte var någon idé att

grubbla över sådant man inte kunde ändra på. Och att livet var enklast och bäst om man koncentrerade sig på nuet och allt det praktiska som hör vardagen till. Jag älskade Nathalie. Jag respekterade henne och lät henne leva sitt liv, medan jag levde mitt liv parallellt med hennes och ändå som en oupplöslig del av det. Jag kunde inte tänka mig livet utan henne. Jag kunde inte tänka mig att leva annorlunda. Jag saknade kanske fantasi? Kanske var jag en träbock som inte ägnade mig åt metafysiska spekulationer och grubblade över livets mening. Jag hade distans till mitt liv och till de tre pompösa danska affärsmän som satt bakom mig i flygplanet och pratade mycket högt med varandra.

De hade tydligen ett litet strategimöte. Jag kunde inte låta bli att le för mig själv. Det verkar som om folk tror att flygplan är privata och inte offentliga rum. Folk pratar om allt möjligt när de flyger. De tror kanske att bullret från flygplansmotorerna överröstar alla samtal. Mannen vid fönstret var uppenbarligen något slags överkucku i deras lilla hackordning och han påpekade flera gånger att presentationen skulle hållas hemlig. Deras samtal ackompanjerades av klickandet från en dator när en av dem skrev till några ändringar i förhandlingsunderlaget som de jobbade med. Vad de skulle sälja spelade ingen roll. Vi tillhörde samma stam: globala affärsmän som tar flyget på samma sätt som andra tar bussen. Jag hörde att alla tre skulle resa vidare någon av de närmaste dagarna.

När SAS serverade en lätt måltid stängde de av datorn, och jag hörde att överkuckun fick ett annat, mer gemytligt och, som han antagligen trodde, mer maskulint tonfall: "Nå, har du allt klart för dig nu då, Knud Jakobsen?" Knud Jakobsen svarade på samma sätt. "Jag jobbar på det." Den tredje mannen frågade då: "Men vad är det du har klart för dig, Knud?" Knud svarade genast: "Livet, döden, universums oändlighet och några andra småsaker."

Jag kände på samma sätt som Knud den aprildagen i vårt relativt nya årtusende, som redan upprepade det föregåendes misstag med terror och krig. Jag hade också klart för mig hur det låg till med livet, döden, universums oändlighet och några andra småsaker. Inga moln skymde horisonten och inga förvirrade tankar störde mitt lugn och min kanske lite för stora självbelåtenhet. Redan på vägen till Nice såg jag fram emot att komma hem. Jag tänkte ta ledigt efter lunch på fredagen, och om vädret höll i sig skulle jag fråga Nathalie om vi inte kunde åka till sommarstugan över helgen. Det brukade sällan behövas någon övertalning. Hon tyckte lika mycket om stället som jag. Det lilla avsides belägna korsvirkeshuset med halmtak på Østmøn var vår sommarstuga, trots att det egentligen var en åretruntbostad. Men kommunen lät folk hyra utan att vara fastboende. Det var bättre med några få skattekrönor än inga skattekrönor alls från ännu ett tomt hus. Det var egentligen min far, som var författare, som hyrde det, men han bodde med sin tredje hustru i Provence och var sällan där.

Jag åt flygmaten utan att tänka på vad jag stoppade i mig och drack sodavatten till. Jag brukade inte äta utan att tänka på vad jag fick i mig, men jag var hungrig och allting smakar likadant när man flyger. Jag ville bara bli klar så att jag kunde plocka fram mina papper igen och fortsätta jobba. Ingen satt bredvid mig så jag hade gott om plats för mina papper och min laptop. Vi befann oss på tiotusen meters höjd och utanför det lilla fönstret syntes ingenting annat än moln. Någonstans nedanför oss låg Tyskland, men det enda jag såg var vita och grå cumulusmoln, stora som berg och som mättade med is sträckte sig upp mot den djupblå himlen.

Jag sträckte på mitt stela knä. Det mårde inte bra av de många timmarna i flygplansfåtöljer, men det fick jag leva

med. Firman jag jobbade för var i alla fall inte snål och jag reste nästan alltid i business class. Där var det väl inte direkt gott om plats, men mitt skadade knä skulle ge upp helt om jag på väg över Atlanten tvingades sitta som en packad sill i ekonomiklass i åtta långa timmar.

Jag hade träffat Nathalie i Moskva. Det var under de konstiga åren mellan den nya och den gamla världen, då system kollapsade på löpande band. Vi träffades på en mottagning på danska ambassaden. Hon var tillsammans med en annan. En dansk som jag kände lite grann. Han jobbade för ett stort exportslakteri och försökte, utan större framgång, att sälja skinka och korv till de utfattiga ryssarna med hjälp av de korrumperade handelsministerierna. Jag såg henne genast. Hon stod bredvid dansken, men hennes blick vandrade runt i rummet medan dansken, som förresten hette Erik, pratade med ambassadören som jag knappt kände alls. Det var bara min tredje resa till Rysslands förfallna, skitiga och deprimerande huvudstad, och det var första gången jag besökte danska ambassaden. Jag jobbade med insulin på den tiden. Det var mitt första jobb som färdig civilingenjör. Jag hade tagit min examen på rekordtid - kanske i raseri över att olyckan hindrade mig från att fortsätta min militära karriär som just hade börjat. Jag var tjugofem år och skulle gifta mig en månad senare, men blixten slog ner i mig när jag såg den lilla mörka kvinnan vid Eriks sida. Hon såg inte ut att vara mycket mer än tjugo år. Hon såg på mig, höll fast min blick och log - också med ögonen. Det var kärlek vid första ögonkastet. Nej, det stämmer inte riktigt. Det var en plötslig sexuell dragningskraft som skapade ett erotiskt, sprakande kraftfält tvärsöver rummet. Jag fick ögonblickligen stånd. Det var ren, djurisk lusta. Jag gick fram till henne, lite ovigt på grund av mitt tillstånd och också på grund av mitt stela knä, även om jag klarade mig

utan käpp sedan ett par år. Erik stod nu och pratade med en svensk diplomat som jag inte kände. Hon kom emot mig och såg på mig.

"Hej, vad är det med dig?" sa hon på engelska.

"Jag har fått en uppenbarelse", sa jag.

Erik vred på huvudet men vände sig genast mot diplomaten igen.

"Har du det?" sa hon. "Hur såg den ut?"

"Vad heter du?"

"Nathalie."

"Den heter Nathalie."

"Är du alltid så snabb ... och lättpåverkad?"

"Nej."

"Det säger du nog varje gång."

"Nej. Kommer du med?"

"Vart?"

"Härifrån."

Hon såg på mig igen, retsamt, frågande och lite fräckt. Hon såg ut som ett barn. Ett barn som är på väg att göra någonting mycket förbjudet.

"Jag vet ju inte ens vad du heter."

"Jag heter Marcus."

"Det var ett lustigt namn."

"Min far är författare och mycket intresserad av det gamla Rom."

"Jaha", sa hon och skrattade. "Men vart tänkte du att vi skulle gå, Marcus?"

"Det spelar ingen roll. Bara härifrån."

"Jag tror inte att jag kan det."

"Men du skulle vilja."

"Det har jag inte sagt."

"Du vågar inte."

Hon kikade upp på mig och tycktes fundera.

"Vänta på mig utanför", sa hon sedan.

Jag tänkte på det samtalet när jag satt i flygplanet på väg till Nice. Jag kom ihåg alltsammans mycket väl eftersom vi hade pratat om det många gånger. Nathalie hade lagt märke till mig i samma ögonblick som jag kom in genom dörren, och hon hade följt mig med blicken och hoppats att jag skulle få syn på henne och komma fram till henne. Hon hade inte väntat sig eller - som hon senare sa - trott att det skulle gå så fort som det gjorde. Hon var tjugoett år och på väg att gifta sig med Erik. Han hade friat. Hon ville ha betänketid. Jag var tjugofem år och skulle gifta mig med Kirsten från Århus, trots att jag ofta var otrogen. Sex var min säkerhetsventil, ett sätt att tackla frustrationen över livets orättvisa: att trasa sönder både mitt ben och mina drömmar. Bröllopsdagen var bestämd, inbjudningarna utskickade, festlokalen bokad. Vårt förräderi var dubbelt när vi samma kväll inledde vårt förhållande på mitt hotellrum. Med tanke på hur mycket vi har pratat med varandra sedan dess, och på hur verbal Nathalie är, är det underligt att vi använde så få ord den första gången vi träffades. Vi njöt av varandras kroppar från första natten och veckan som följde, innan jag måste resa hem. Våra kroppar var som skapta för varandra - för att använda en kliché - och det var som om Vår Herre hade skapat två uppsättningar känslor, i varsin ände av den europeiska kontinenten, med det enda syftet att de skulle träffas medan de fortfarande var unga, och älska varandra till vansinne. Jag friade till henne den första natten. Jag kände samma lust där jag satt i flygplanet bara vid tanken på vår första natt. Jag såg framför mig hur hon låg ovanpå mig, bet mig i underläppen, gled ner från min kropp och på något mirakulöst sätt fick mig att åter växa i sin mun. Den natten existerade inte resten av världen för oss, och det kändes som om tiden hade upphört att existera, eftersom den inte längre hade någon betydelse.

”Vill ni ha kaffe?”

Jag tittade upp på flygvärdinnan. Hon log och sträckte fram kannan.

”Förlåt mig. Ja tack”, sa jag lite förvirrat och log mot henne.

”Ni var visst långt borta”, sa hon på sitt svensk-danska SAS-språk.

”Ja, jag var nog det.”

”Det verkade vara en skön dagdröm.”

”Det var det också. Den bästa av alla.”

Hon skrattade. Nathalie sa ofta att jag hade den verkan på folk. ”Ditt leende kan smälta isberg. Det går hem hos alla kvinnor.” Jag har det efter min pappa, men han är inne på sin tredje och kanske inte sista hustru, och här satt jag på ett flygplan och såg Alpernas snöklädda toppar nedanför mig när molnen plötsligt försvann, och var övertygad om att Nathalie var den första och enda hustru jag någonsin skulle ha. Och jag var säker på att alla kvinnor som tidigare hade funnits i mitt liv alltid skulle vara som bleka skuggor bredvid henne. Jag såg framför mig hur vi satt på en bänk på Møn, gamla och grå, och tittade ut över havet, och vi var lika lyckliga som nu.

2

JAG SKÖT UN DAN tankarna på Nathalie och tog fram papperen som jag skulle använda under mötet. Sedan var jag helt uppslukad av deras rationella logik och alla viktiga detaljer ända tills Nice dök upp till vänster och låg där och lyste i solen vid det knallblå Medelhavet. Jag hade varit där många gånger förut, både i affärer och för att hälsa på min far. Men varje gång sög det ändå till i mellangärdet när vi gick in för landning. Det känns som om man ska landa mitt i havet. Man tittar ner på Promenade des Anglais och nedanför planet är det bara vatten när ett plötsligt *bump* talar om att man är på fast mark. Trots att jag flög så ofta var jag alltid lite ängslig vid start och landning. Även om jag var en rationellt tänkande människa så tyckte jag att det var nästan oförklarligt att en så stor maskin kunde lyfta, flyga och landa utan att krossas mot marken.

Jag checkade som vanligt in på Hotel Sheraton vid Promenaden och hade mitt första möte med vår franska agent. Jag sålde tillsatser till läkemedels- och livsmedelsindustrin. Mitt företag hade specialiserat sig på enzymer och andra tillsatser, och på naturliga färg- och smakämnen som användes vid den växande industriella framställningen av färdiglagad mat. Företaget gick strålande och jobbet var intressant och välbetalt. Min konstnärskar tyckte att mitt jobb verkade tråkigt och var ett slöseri med tid, och han ville aldrig prata om det. Han var nog förvånad över att han kunde vara far till ett barn som var helt ointresserad av humanistiska ämnen och ägnade sig åt naturvetenskapliga studier. Och han var som han

brukade när vi åt middag på kvällen. Han hade åkt ner från sin idyll i Fayence. Han frågade inte hur dagens möten hade gått, när han hade fått sin gin och tonic och jag ett glas vitt vin på en liten restaurang med utsikt mot havet och alla som var ute och promenerade, utan frågade i stället:

”Och hur är det med den förtjusande Nathalie?”

”Hon mår bra. Hennes smycken säljer allt bättre. Snart behöver hon kanske inte jobba som tolk längre.”

”Det var roligt att höra. Du får hälsa till henne.”

”Det ska jag göra när jag kommer hem.”

”Ja, ni ringer ju sällan till varandra när du är bortrest.”

”Jag reser så mycket och det är inte nödvändigt. Jag måste koncentrera mig på jobbet.”

”Det har du alltid gjort, Marcus, men du får inte glömma att kvinnor vill ha uppmärksamhet. De måste hela tiden få höra att man tänker på dem.”

”Nathalie är inte sådan.”

”Kanske inte. Men du är ofta borta, eller hur? Hon kanske känner sig lite ensam.”

”Lägg av nu. Sådant tänker jag inte på. Och det gör inte hon heller.”

Jag förstod att min far hade tagit ett par drinkar innan han träffade mig. Periodvis drack och rökte han alldeles för mycket, men som vanligt gjorde författaren Mikael Brandt precis som han ville.

”Tänker du aldrig på vad du kanske går miste om när du träffar en vacker kvinna?” frågade han och log illmarigt.

”Nej.”

”Det gjorde du förr.”

”Det var innan jag träffade Nathalie”, sa jag och det hördes nog att jag var lite irriterad, men det här samtalet var typiskt för vårt förhållande. Vi kunde prata om allting, som bara mycket goda vänner kan. Det kanske berodde på

att han blev min far så sent i livet, eftersom jag medvetet hade valt bort honom. Tidigare hade han bara varit en skugga i min mammas ansikte och en tyst saknad i mitt inre, och han var alltså inte en människa som fanns med från min födelse.

Far sa någonting på franska, flinade och tände ännu en cigarett.

”Vad sa du?”

”Det finns en mycket känd visa här i Frankrike om Nathalie i Moskva. Av Gilbert Bécaud. Den handlar om fransmannen som bjuder sin guide, Nathalie, på choklad på Café Pusjkin. Den är från 60-talet och var mycket populär i min ungdom – så populär att kommunisterna i Sovjetunionen förbjöd den.”

”Varför det?”

”Att berätta om kommunisternas idiotiska idéer skulle ta hela kvällen.”

”Ja, förmodligen.”

”Nathalie i visan är en dröm, och som i alla drömmar måste hon göra mannen besviken.”

”Sådan är inte min Nathalie. Och vi lever inte på det sättet. Vi litar på varandra.”

”Hon är också mycket speciell. Och det säger jag som en komplimang, det vet du. Hon har karaktär. Det är inte många kvinnor som är som hon.”

”Sluta nu”, sa jag och skrattade. ”Yvette har väl också karaktär.”

”Du får inte blanda ihop karaktär och temperament, Marcus. Yvette har massor av temperament men inte mycket karaktär, vilket passar mig förträffligt. Jag har känt alldeles för många karaktärsfasta kvinnor i mitt liv. Vad ska vi äta?”

Min far var fortfarande en stilig man och han hade charm. Han var mycket ung när jag föddes, bara nitton år,

och han var inte gift med min mor. Förhållandet höll inte länge, men tillräckligt länge för att han skulle lyckas övertala henne att döpa mig till Marcus. Jag träffade honom inte på många år. Jag växte upp med min mor och först en och sedan ännu en styvfar, som jag stod ut med men heller inte mer. I den generationen jobbade alla så hårt på att förverkliga sig själva att de inte brydde sig om att barnen ramlade av i farten eller kom i andra hand. Jag har ett bra men kanske lite kyligt förhållande till alla mina halv- och styvsyskon. De första åren bodde vi i ett kollektiv tills mor gifte sig med min första styvfar, när förhållandet hade utvecklats till något mer än bara en flört, och vi flyttade till ett hus i Sorø. Det höll tills jag kom i puberteten, då det blev skilsmässa, men, som mor försäkrade mig, absolut inte på grund av mina humörsvängningar. De påstod att förhållandet var dött. Dessutom hade båda någonting annat på gång. Vi flyttade till Valby tillsammans med en lärarkollega till mor som hon sedan gifte sig med, och det äktenskapet höll tills hon dog i bröstcancer för fem år sedan. Hon hade varit en samlingspunkt för min mycket spretiga familj som nu samlades alltmer sällan, även om vi träffades på födelsedagskalas och vid andra familjehögtider.

Min far och jag hade ingen kontakt med varandra förrän jag var arton år och sökte upp honom, eftersom jag faktiskt saknade honom och ville lära känna honom på riktigt och inte bara se och höra honom på teve eller radio. Jag ville prata med honom om mina planer på en militär karriär. Min fredsälskande, vänsterorienterade mor var helt emot det och ansåg att jag borde söka läkare, men till min stora förvåning förstod far mig och han till och med uppmuntrade mig och sa att det var nyttigt för mig efter alla kjoltyg därhemma, på dagis, i skolan och på fritids. Och jag blev verkligen överraskad när han berättade att han

själv hade varit militär. Han hade varit språkkofficer i ryska och tillbringat ett år under det kalla kriget på danska ambassaden i Moskva. Jag tror att han hade varit något slags spion och arbetat för den militära säkerhetstjänsten. Vi pratade i flera timmar första gången vi träffades och åt lunch och promenerade i Fælledparken. Vi började ringa till varandra och jag fick vykort och brev från honom, och så småningom träffades vi regelbundet. Ganska snart började jag säga far till honom, och han verkade tycka om det.

Jag betraktade honom nu. Han satt och tittade ut mot Promenaden och kisade med de gråblå ögonen mot solen. Han var min far, men han var också min vän. Kanske min bästa vän tillsammans med Nathalie och Nikolaj. Jag närmade mig fyrtio och han sextio, så vi var ju inte jämnåriga precis, men ålderskillnaden betydde mindre och mindre allt eftersom åren gick. Redan tidigt i ungdomen började far intressera sig för romarriket. Hans deckare, med en romersk senator från omkring 50 f.Kr. som detektiv, såldes över hela världen. Medan han arbetade som lärare på universitetet skrev han vanliga romaner och lyrik, men det kunde han inte leva av. Det var hans böcker om den listige senatoren som gav honom smör på brödet - och dessutom i riklig mängd, men det var de andra böckerna som gav honom ros, priser och prestige i det litterära Danmark. För mer än tio år sedan flyttade han till Frankrike, och han svor på att aldrig mer bosätta sig norr om vingränsen. De första åren hade hans andra hustru Ilse, hennes barn från ett tidigare äktenskap och de två barnen de hade tillsammans också bott i Fayence, men Ilses romantiska föreställningar om att vara författarhustru i en liten fransk by höll inte länge. Far brukade stänga in sig sex eller sju timmar om dagen för att skriva, överlät ungarna på henne, vägrade vara med i danska föreningen och var irriterad över att Ilse aldrig lärde sig prata franska

ordentligt. Mina halvsyskon avskydde byn, skolan och fransmännen, så Ilse flyttade hem och de skilde sig. Min far tog saken med ro. Yvette fanns med i bilden redan när han var gift med Ilse och så snart skilsmässan var klar flyttade Yvette hem till honom. Hon var lika gammal som jag, och gift, när min far träffade henne, men hon skilde sig och gifte om sig med honom. Hon hade två halvstora barn, från ett tidigare äktenskap, som gick på internatskola.

Tillsammans hade de en pojke som nu var fem år och fransk alltigenom. Han pratade nästan inte ett ord danska och min far tyckte att det var helt i sin ordning. "Det var ju ändå Yvette som ville ha ungen", brukade han säga. Men det var nog inte hela sanningen. Min far ansåg, utan att säga det rakt ut, att hans förmåga att avla barn var ett mått på hans sexuella förmåga.

Så det var kanske inte så konstigt att Nathalie och jag inte ville ha barn. Hade hon velat ha barn så hade vi fått ett barn, men hon talade redan från början om för mig att hon inte ville sätta barn till världen så som den såg ut. Jag tyckte egentligen om barn, men enligt mina erfarenheter slutade det oftast med att de vuxna lämnade dem i sticket, så jag längtade inte efter egna barn. Efter några år tillsammans med Nathalie lät jag sterilisera mig eftersom Nathalie inte mådde bra av p-piller och när hon satte in en spiral fick hon en svår infektion, så det var heller ingen lösning, och för en man är sterilisering ett ganska enkelt ingrepp.

Jag hade läst ett par av fars kriminalromaner, men annars läste jag sällan skönlitteratur. Jag hade fullt upp med den internationella facklitteraturen. Min far var lite irriterad över det, men han hade lärt sig att leva med min okunnighet när det handlade om litteratur, även om han inte riktigt accepterade det och ansåg att det var en allvarlig brist hos mig.

”Hur går det med skrivierna?” frågade jag.

Han drack lite av sin drink, tittade upp från matsedeln och ut mot Promenaden efter två purunga damer i snäva shorts och korta, små skjortor som fjäderlätt gled fram på sina inlines. Han såg långt efter dem och sa, när de hade försvunnit bland hundar och folk i alla åldrar som promenerade längs havet:

”Skrivierna, som du kallar det, går utmärkt. Vad säger du om ostron?”

”Varför inte? Och sedan skulle jag vilja ha lamm.”

”Det låter bra, Marcus. Lammköttet är bra här. Och därefter lite ost.”

Han kallade på kyparen och beställde på flytande och mycket snabb franska. Han hade lätt för språk. Jag hade inte ärvt den begåvningen heller. Jag talade förstås engelska och en smula tyska, men inte mer. Jag hade ingen fallenhet för språk, inte som för matematik, ekonomi och fysik. Men alla som jag hade att göra med talade som tur var engelska. Numera var det engelskan som band ihop världen, på samma sätt som latinet hade bundit ihop min fars romerska värld för tvåtusen år sedan. Far skrev om Pax Romana som då gällde i hela den kända världen. Jag rörde mig på ett klot som var underställt Pax Americana. Precis som romarna tycktes amerikanerna hela tiden föra krig någonstans i imperiets utkanter för att hålla ihop det. Jag var inte särskilt intresserad av den världen heller. Jag såg på nyheterna och läste tidningar som alla andra, men det var de ekonomiska frågorna som intresserade mig mest. Mitt jobb och Nathalie var mina fasta punkter, och det var bara i drömmarna, som man ju inte kan kontrollera, som jag kände saknad och ilska över att livet inte hade blivit som jag hade tänkt. Jag försökte alltid tränga undan mardrömmarna i duschen. Jag ville inte minnas alla hemska

drömmar som mitt svekfulla undermedvetna lät komma upp till ytan på nätterna.

Middagen var som vanligt både trevlig och god. Först pratade vi fotboll, som vi båda var intresserade av, och far berättade roliga episoder ur sitt franska liv, medan han drack upp det mesta av rödvinet. Alkohol i större mängder lade jag av med när jag försökte att inte tycka synd om mig själv för att min militära karriär var över. Det var väl ungefär då jag träffade Nathalie.

Min far var god vän med borgmästaren i Fayence och hade just i dag haft ett möte med honom för att bestämma hur mycket skatt han skulle betala i år. Sedan skrev de in det i en stor bok med skinnpärm, innan de drack kaffe med *avec* och borgmästaren än en gång försökte få min far att engagera sig i lokalpolitiken för Gaullistpartiet.

”Jag kommer aldrig att flytta härifrån”, sa far. ”Varför flyttar inte ni också hit?”

”Vad skulle jag göra här?”

”Lära dig att leva, min gosse. Det är aldrig för sent.”

”Det är lätt för dig att säga. Du är konstnär. Du kan skriva var som helst. Om jag inte hade mitt jobb så vet jag inte vad jag skulle ta mig till.”

”Brist på fantasi.”

”Vi har redan pratat om det där. Jag är inte som du. Jag tycker om mitt jobb. Det ger mitt liv mening. Precis som dina böcker och dina romare ger ditt liv mening.”

”Bra sagt, min gosse.”

”Vi ska förresten kanske resa till Ryssland”, sa jag och lät som en barnunge som vill göra intryck på en vuxen.

Han lyfte sitt stora huvud. Mörkret hade fallit men månen speglade sig i havet och dränkte Promenaden i ett grönaktigt skimmer som blandades med gatubelysningen och fick människorna att se ut som älvor.

"Det är inte likt er. Jag trodde att ni ville till Møn så fort ni hade en ledig dag."

"Jag reser ju så mycket för jobbet att jag helst stannar hemma när jag är ledig. Det är Nathalie som vill det."

"Ännu konstigare. Man varför ska ni just dit?"

"Hon sa att hon skulle må bra av det."

Han tittade på mig och jag fortsatte:

"Hon sa, och jag tror att jag citerar henne rätt: 'Ibland måste man söka upp ondskan och se den i ögonen för att få lugn och ro. Annars slutar den aldrig att dyka upp på nätterna som mardrömmar.'"

"Jaså", sa han bara.

"Vad tror du?"

Han drack lite av vinet, såg åt sidan och sedan på mig igen:

"Att det inte är någon särskilt bra idé."

Jag sa ingenting och efter en stund fortsatte han:

"Ni har hittat en fin och ovanlig balans i ert liv. Men balansen mellan människor är alltid skör, och din Nathalie är faktiskt också skör. Som kungligt porslin."

"Vad menar du?"

"Nathalie är en fin och vacker kvinna. Du har haft tur och det hedrar dig att du är medveten om det. Men hon har också djup och hemligheter som du inte vet någonting om."

"Det behövs väl inte heller."

"Nej, kanske inte. Det är sant. Det måste nog finnas lite mystik också, annars blir det trist, men Ryssland ger folk sår och ärr i själen. Nathalie vill nog se om hennes sår är läkta, och då måste hon resa tillbaka till det så kallade nya Ryssland. Det kanske är rätt. Vad vet jag? Men varför kan ni inte komma ner till oss i stället? Ni kan låna huset. Yvette och jag reser till New York om en månad och stannar där ett par veckor. Ni kan njuta av Frankrike ett tag. Nathalie och Ryssland är en dålig idé."

"Det sa jag till henne."

"Och ...?"

"Om hon vill så åker vi förstås."

"Du är alldeles för snäll, Marcus", sa han och lät som ett eko av Nathalie.

"Det handlar ju bara om en kort flodtur."

"Det är inte så mycket som är bara i Ryssland."

"Ibland är du faktiskt lite *spooky* ..."

"Ja", sa han och skrattade. "Det är diktaren i mig som talar, men jag tror faktiskt att ni lever ett bra liv nu, och Ryssland har en vana att väcka gamla demoner till liv."

"Det räcker inte som skäl för att ställa in en resa. Och en resa som Nathalie gärna vill göra. Det är ju bara en turistresa på några dagar."

"Du är mitt älsklingsbarn, Marcus, men en vacker dag kommer du att få lära dig att de fysikaliska lagarna inte alltid räcker till."

"Barn och barn ..."

"Du kommer alltid att vara mitt barn och min vän. Men stick iväg, ni. Det blir säkert kul. Det sägs att det har hänt mycket där borta men historien kan de inte springa ifrån. Jag hoppades bara att jag kunde göra dig, vad var det nu du sa - lite *spooky*, så att ni kom ner till Yvette och mig i stället. Det skulle glädja oss oerhört."

"Ni skulle ju kunna komma till Møn."

"Visst skulle vi kunna det, men låt det bli sommar först. Det finns ingen anledning att frivilligt lämna allt det här."

Han slog ut med armarna som om han ägde hela Promenade des Anglais med de välklädda människorna, de vackra gatlyktorna, de stora husen och strömmen av nya bilar och irriterande motorcyklar och mopeder som gled fram genom vårkvällen, medan vinden som graciöst rörde om bland palmkronorna var ljum och len. I Danmark regnade och stormade det säkert.

Jag tänkte förstås på vad han hade sagt, men när han blev så där känslomässig slutade jag ofta att lyssna. Far och Nathalie var bättre på abstrakta resonemang än jag. Far var också den enda som Nathalie pratade ryska med, utom när hon tolkade förstås. I dag tror jag att det mest var en lek för dem. De började med det så snart de hade träffats. Far tyckte om att skryta lite och han var faktiskt oförskämt bra på språk. Ibland, när de hade fått lite rödvin i sig, lät det nästan som om de flirtade när de började tala ryska. "Det är ett språk som har fler ord för kärlek och känslor än andra språk", sa far en gång. "När Nathalie och jag blickar mot högre höjder använder vi Dostojevskijs och Pusjkins modersmål. Inte ens franskan innehåller så mycket musik."

"Jag förstår dig, far. Det är vackert här", sa jag bara och tittade ut över havet som blänkte som guld i månskenet.

"Ja. På avstånd ser man nämligen inte all hundskit som fransmännen vadar omkring i här i Nice."

"Det står du nog ut med. Bättre än så här kan du inte ha det."

"Det låter trist. Man måste alltid tro att det finns någonting som är ännu bättre, men för övrigt har du rätt. Kom nu så går vi och dricker kaffe någon annanstans."

Jag var egentligen för trött och jag hade ett viktigt möte morgonen därpå, men jag lät mig övertalas att dricka en kopp kaffe på Negresco eftersom Yvette skulle komma dit. Hon skulle skjutsa far hem. Och det var jag glad för. Han var inte i stånd att köra bil nu, även om han säkert skulle påstå motsatsen. Man märkte visserligen ingenting på honom, men jag visste ju hur mycket han hade druckit. Ibland kände jag mig lite fånig när jag uppträdde som om det var jag som var mogen, ansvarstagande och vuxen inför en ung person som inte riktigt visste sin begränsning. Min far undrade ofta varifrån jag hade fått min ordningsgen eftersom min mor alltid hade varit en riktig virrpanna.

Hotel Negresco, som låg lite längre ner på Promenaden, var ett av Nices gamla hotell med en biblioteksbar, och där satte vi oss i ett hörn för att vänta på Yvette. Negresco är ett tjuusigt gammalt hotell och en kvarleva från en tid då det var ordning och reda med livréklädda dörrvakter, antikviteter, tjocka mattor och höga priser. Fasadens utsmyckningar sticker av mot all stål och betong som nu präglar staden Nice. Far gick ofta dit eftersom han tyckte om atmosfären, och för att han älskade att berätta om furstar, drottningar, skojare och mafiosi som hade haft sitt tillhåll i den gamla byggnaden. Han svor över priserna i baren, men det var där han första gången hade fått syn på den vackra Yvette. Hon hade varit där med sin dåvarande man, men att en kvinna hade vigselring hindrade inte min far, och han brukade alltid säga: "Nästan alla gifta kvinnor, i synnerhet i Frankrike, har tråkigt och vill gärna ha ett litet äventyr om du uppvaktar dem och begär dem med både hjärta, hjärna och kropp."

Det var inte många gäster i baren när vi satte oss och beställde kaffe - och konjak till far. Baren var trevlig med bruna träpaneler och vita pelare. På väggarna hängde tavlor med barn som var klädda som små solkungar, antika vapen och i ett glasskåp stod böcker i skinnband. Allt var på en gång mycket äkta och mycket falskt. På en liten balkong satt en barpianist och försökte låta som Elton John. I ett hörn satt en ung kvinna med en ljus drink och läste i en bok. Sedan fanns det bara tre gäster till i baren: en medelålders man i svart kostym som satt i ett hörn tillsammans med två krigsmålade unga kvinnor med långa ben och korta kjolar, och han pratade mycket högt på en blandning av ryska och franska. Han var helt flintskallig, rödmosig i ansiktet och hade mycket små öron och en näsa som någon gång hade brutits, men hans kostym var dyr och den satt så bra att den måste vara skraddarsydd. Han hade